

paigaks; ja kui teil olli mündud, tussin seäst ärra ja läin nüüd möda maad ja ellau inimeste armust. Ei tea, kas saun on veel alles, wöi ei — tahhagi ennam ta siisje miinna. Kõrjaks agga surm mind sest häddast ärra, — kes wöiks mind muid veel aidata!"

Se olli Roido Petri lugg ja sellega olli ta minno ees omma süddame lahti teinud et wöisin siisse wadata, — waeje, pimedä, surnud süddame siisse! — Se on selge: Petri leige surem hädda olli, et ta ellas ilma Jummalata, tedda ei fartnud, egga armastanud eggat temma peale ei lootnud. Waesem ei wöi legi inimenne olla. Omma naesega ta ei nöndnud mitte leige esmalt Jummalala rifi, maid eessite rahha, viisliummend rubla, süs wast tahtis hing eest murretjeda. Rahha olli temma melest leige fallim, sedda ta minnuga räfides nimmetas ühtepuhko, agga Jummalala nimme ma temma suust ei kuulnud. Rahha olli Petri Jummal, agga selle jummalala sohta ei sünni tunnistada: „sinna olled minno warjopait, minno ossa iggawestel!" Se on pettis jummal: selle käes tedda on, selle sees laswatab pääw pääwalt ahnust! ja kui temma läest ärralöppeb, jättab ommeti ahnusse juurt siisse, — agga sest laswab siis üllesse leifsuggo surja, tuida apostel ütleb (1 Tim. 6, 10): Rahha ahnus on feilide surja asjade juur, mis mõningad on piidnud ja ussust ärra efsinud ja on isse ennast paljo walluga läbbi pistnud! — Roido Petri lugg tunnistas mulle et se fanna sulla töösi. Ahnus teggi tedda wallisifluts ja fallasifluts, et ta leige omma Jum-

mala fortmatta kõmbetega omimet arwas Jummalala pole hoidma ja sest kui ollema, kui wahhest Issa-meie ligges, forra pärast lauale tussi ja arwaste tirritus läis, olgo kui et seal maggas ehk issa höbbedat ja muud ilmo warra meles kandis. Ahnus täitis temma südame nenda, et kui ta pärast poegade sündimist förtsi ennam tahtnud miinna waid töga jälle rillust püda, sedda mele-parrandamissels nimmetas ja selle peale ühke olli; agga ei pannud tähhele et se ei olnud muud, kui et ahnusse lurrat wina lurradi wälja ajas ja jälle temma sees halkas wallitsema, tuida ennagi. — Ahnus olli se, mis pärast õiget armastust ei olnud inehhe ja naese wahhel. Nahha ühhendas nende süddamed! Kui rahha ei olnud ehk wähhenes, süs armastusse pael lattes. Agga kui mees ja naene ühheslood Jummalat armastavad, süs on nende enneste wahhelgi jádaw armastus, se saab ajalisko hädda ja willetsussega issa findlamaks, se fannatab pisti melega, se annab andels. Peter ja temma naene sedda armastust ei tunnud, sellepärast teine lüttas sii teise peale ja iggaüks panni ennast õigeks. — Ahnus telos neid, omma lapji risti-rahwu kõmel laswatamast. Laste jures naad ei mõelnud mu asja, kui tö ja lasso peale. Otselui holega laswataisse sälgo ehk wärsi, antesse hästi siia ja juu, et tuggewalts sawad — nenda seal teggid lastega, nago ei olleks neil ellawaid hingestid riinus olnud. — Ahnussega piüdsid ommale warra forjato, agga said selgeste tunda, et mailma warra on fadduw.